

Слѣдъ мене затвори́ха вратата подъ ключъ и почнаха да ме разпитватъ. Менѣ страшно ми се плачеше, но се прѣсилихъ и казахъ, че баща ми има навикъ да пие много и че навѣрно нѣщо лошо му се е присънило. Но тукъ тѣ ми показаха кесията, взета отъ него. И тогава, господине, азъ признахъ, че... тя бѣше... награда за... Тя млькна и си закри лицето съ ржцѣ, което бѣ букнало въ руменина отъ срамъ.

— По-нататкъ! — извика той, като си стисна зъбитѣ.

— Тѣ не ме повѣрваха, господине, но, вѣроятно, разбраха, че нѣма да научатъ истината, защото прѣстанаха ме разпитватъ. Послѣ почнаха да си шъпнатъ нѣщо, а азъ чувамъ много добръ, и разбрахъ всичко. Тѣ се съвѣтваха какъ да постъпятъ: дали да ме тикнатъ въ затвора, за да ме принудятъ да кажа, или да арестуватъ господаря; и други подобни работи; а послѣ дойдоха други, които увѣрваха, че за цѣлия окръгъ ще бѣде позоръ, ако почнатъ да разправятъ за това, и цѣла Източна Прусия ще бѣде по тоя начинъ обезчестена. А при това пѣкъ нѣмаше никакви доказателства, и можеше всичкото да отиде по вѣтъра: тѣ нѣкакъ друго-яче наричаха това, но заборавахъ думата.

— И подиръ това тѣ те пустанаха?

— Да, господине: Меркелъ ми заповѣда да се махна, защото, каза той, съмъ осквернявала неговата кжща.

Настъжни мълчание. Болеславъ бърже изпи двѣ-три чаши силно вино и каза:

— Сега... за пожара!

Тя скочи отъ стола и съ ужасъ се втренчи въ него.

— Трѣбва... и за пожара?

— Колкото можешъ по-ясно и по-подробно, всичко, каквото помнишъ.

— И трѣбва... всичко... господине?

— Всичко.